

Ki ne ismerné dunántúli nagyvárosaink barokk főterét a jellegzetes macskakövekkel, s az égbe nyúló Szentháromság szobrokkal?

Ki ne tudná, hogy az Alföldön ugyanez: klasszicizáló városháza, Kossuth Lajos szobrával?

Nos, nekünk, szegedieknek ebből is jutott valami más, valami egyedi, a maga nemében páratlan. A mi városunk szíve a „szegedi Szent Márk tér”, a Dóm tér, Közép-Európa egyik legszebb tere. Különlegesség, hely, ami szimbólum: az élni akarás, az újjászületés szimbóluma, s hely, ahová visszavágyunk, amire akkor gondolunk, ha azt mondjuk: „haza megyek...”.

Különös, hogy ahhoz, hogy megszülessen, katasztrófa kellett. Természeti csapás, nagy árvíz, hogy fogadalomból megépüljön a teret uraló Dóm, és történelmi kataklizma, vesztes háború, hogy körülötte létrejött a Panteon, nemzeti szellemiségünk, önazonosságunk hirdetője és hordozója.

Aki ma sétál az árkádok súlyos tömbjei alatt, találkozhat a magyar irodalom, történelem, művészet és tudomány legnagyobb alakjaival, de dióhéjban művészettörténelmi példatárat is lát: a szobrok, domborművek, reliefek koruk jellegzetes, stílusirányuk sokszor kiemelkedő alkotásai. És a Rerrich Béla tervezte tér minden oldaláról ránk néz még egy csipet, mindent átható szegediség: hisz a város mindig különös szeretettel és figyelemmel örökítette meg a Tisza partjához köthető személyiségeket, az itteni, meghatározó eseményeket és az alkotók között is preferálta a jeles helybélieket.

A Nemzeti Emlékcsarnok ma élő, szerves része ünnepeinknek, de hétköznapijainknak is. Tanúja és őrzője megemlékezéseinknek, ünnepi főhajtásunknak éppúgy, mint romantikus sétáinknak, sietős lépteinknek, emlékezetes találkozásainknak.

E kötet pedig legyen őrzője közös kincsünknek, a szegedi Panteonnak.

Dr. Botka László
polgármester

—

